

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 165

16 Σεπτεμβρίου 2005

Ἡ διαλεκτική τῶν Πατέρων

Κουρασμένος καί απογορευμένος ἀπό τίς ἐμπειρίες, πού φορτώθηκα κατά τή διαδρομή τοῦ ταραγμένου εἰκοστοῦ αἵωνα, ξαναγυρίζω στά Ἀγιοπνευματικά βιώματα καί στήν κρυστάλλινη διαλεκτική τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Σ' αὐτούς τοὺς δασκάλους, πού δέ φιλοσόφησαν στό σκοτάδι καί δέν ἀντιμετώπισαν-ἔστω ὑποθετικά-τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη ὡς μετεξέλιξη τῆς ἁλογης, ζωϊκῆς οἰκογένειας.

Αὐτοί οἱ δάσκαλοι συνειδητοποιοῦν τὰ δύο μεγέθη τοῦ ἀνθρώπου προσώπου. Τὴ μικρότητα καί τὸ μεγαλεῖο. Ὅχι, ὅμως, στή βάση τῆς ἄθνης ἀνθρωπολογίας καί μέ τὴ διαλεκτική πού προσεγγίζουν τὸν ἄνθρωπο οἱ διαφνημιστές τῆς ἐξελικτικῆς ἀναβάθμισης. Ὁ ἐρευνητικός λογισμός τοὺς μελετάει μέ προσοχή καί εἰσχωρεῖ βαθειά στίς ἀποκαλυπτικές μαρτυρίες τῶν Βιβλικῶν κειμένων καί στά σημάδια, πού ἡ ἴδια ἡ ἀνθρώπινη ὕπαρξη ἀφήνει στό πέρασμά της.

Ο Πατερικός στοχασμός καί ἡ πολὺπλευρη προβληματική τοὺς δέν ἀποτελοῦν αὐτόνομη καί αὐθαίρετη περιπλάνηση στό σκοτεινὸ μυστήριό τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Στὸ ἐρώτημα τοῦ «εἶναι». Καί στίς προεκτάσεις τῆς ἱστορικῆς ἀνέλιξής του. Οἱ Πατέρες φέρνουν

τίς προσωπικές τους αγωνίες, τό φῶς καί τό σκότος, τό πνεῦμα καί τή σάρκα, πού ἀντιμάχονται μέσα τους, στό ρεῖθρο τῆς θείας Ἀποκάλυψης. Καί προσπαθοῦν νά ἀντλήσουν ἀπό τήν «*πηγή τοῦ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον*» (Ἰωάν. δ' 14). Ὁ λόγος τους εἶναι ἐρμηνευτικός τῶν θείων Γραφῶν, ἀλλά καί ἀπαντητικός στή δική τους προβληματική. Μαθητεία «*παρά τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ*» (Λουκ. ι' 39). Καί ἐξαγόρευση διαυγέσταιν τῆς συνολικῆς ψυχικῆς περιπέτειας. Μεταφέρει, μέ εὐλάβεια καί μέ πιστότητα, τήν ἱχνογράφηση τῆς Δημιουργίας μέ τήν πανσθενουργό παρέμβαση τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ «*καθαυτό*» Ὑπαρξη, «*ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος*» (Ἀποκάλυψ. Ἰωάν. α' 4). Καί μέσα σ' αὐτή τήν Ἱερή Ἀποκάλυψη καθρεφτίζει τό ἀνθρώπινο πρόσωπο καί ἀποτυπώνει τίς διαστάσεις του. Τή μικρότητα, τήν ὑλικότητα καί τήν προσκαιρότητα, τὰ ἄλογα πάθη καί τήν εὐχέρεια τῆς στροφῆς καί τῆς διαστροφῆς, πού ἐξουθενώνουν καί ἐξαχρειώνουν τήν ὕπαρξη. Καί τήν ἀνάταση πρὸς τή θεία μεγαλωσύνη, πού ἀποκαθιστᾷ τή θεία εἰκόνα στό ἀρχικό της κάλλος καί δίνει τήν εὐχέρεια στήν ψυχή νά ἀνθοβολήσῃ καί νά καρποφορήσῃ κάτω ἀπό τήν πνοή καί τή δρόσο τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Οἱ Πατέρες προσεγγίζουν μέ ρεαλισμό τή βιολογική μας ἀδυναμία. Τή νηπιακή ἀνωριμότητα, τήν ἀρρώστια, τό θάνατο. Μελετοῦν μέ προσοχή τίς πνευματικές διακυμάνσεις, πού μᾶς φέρνουν πότε πρὸς τήν καθαρότητα καί τή χαρά τῶν ἁγίων καί πότε στό σκοτάδι καί στὰ ἔργα τοῦ σκότους, πού «*αἰσχρόν ἐστι καί λέγειν*» (Ἐφεσ. ε' 12). Ἀντιμετωπίζουν μέ θάρρος καί μέ χαρισματική γενναιότητα τό κακό καί θεραπεύουν, ὡς ἱατροί τῆς ψυχῆς τὰ ἔλκη, πού καταρρακώνουν τήν ὕπαρξη καί ὀδηγοῦν στήν ἀλλοτριώση τῆς ἱερῆς εἰκόνας. Παράλληλα, ἀνοίγουν τήν ἱερή βίβλο τοῦ ἀνθρώπινου προορισμοῦ καί ἐπεξεργάζονται, μέ ἐμβρίθεια καί μέ σαφήνεια τήν ἰδιαιτερότητα τῆς θεϊκῆς ἐνέργειας, πού ἔφερε τόν ἄνθρωπο στή ζωή, τή σημασία τοῦ «*κατ' εἰκόνα*» καί τίς προοπτικές της.

Η ἰδιοτυπία τους αὐτή τοὺς διαφοροποιεῖ ἀπό τοὺς στοχαστές, πού, κατὰ καιροῦς, ξέχυσαν, μέ τόν ἓνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο, τίς ἀνυσυχίες τους καί σχηματοποίησαν ἓνα ἀνθρωπολογικό σκαρίφημα, προσαρμοσμένο στίς ἰδεολογικές ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς. Οἱ δικές τους γραφές ἀποτελοῦν ἀποτύπωση βιωμάτων, λουσμένων στό φῶς τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ καί σταθμισμένων μέ τήν εὐθύτητα καί τήν ὑπευθυνότητα, πού καθιερώνει καί ἐπιβάλλει ἡ ἀγιότητα τοῦ βίου.

Τά «θερμοκήπια τῶν ἀθλιοτήτων»

Τόρδιος δεσμός ἔχει καταντήσει ἡ κάθαρση στό ἀνώτατο διοικητικό κλιμάκιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καθημερινά ἐξαγγέλλεται καί τήν ἐπόμενη ἀκυρώνεται. Συνεχῶς περνάει ἀπό τό Συνοδικό ἐπεξεργαστή. Καί συνεχῶς παραμένει ἀνεξακρίβωτη καί ἀθεράπευτη.

Μή καί περάσει ἀπό τό νοῦ σας, ὅτι μέ τήν ἀπομάκρυνση τοῦ σκανδαλοποιοῦ Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη ἀπό τή μητροπολιτική καθεδρά, ὀλοκληρώθηκε ἡ ἀναγκαία κάθαρση καί ἐκπληρώθηκαν, στό σύνολό τους καί στίς ἐπί μέρους προεκτάσεις τους, οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου. Ἡ ὑπόθεση Μπεζενίτη ἀποδείχτηκε καρκίνωμα. Μόλυνε ἀνεπανόρθωτα τό κύρος ὀλόκληρης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί χρεώθηκε-κατ' ἀποκλειστικότητα-ὡς ἀδυναμία καί ὡς ἀνικανότητα (ἐνδεχομένως καί ὡς ἔνοχη εὐνοία), στόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Ἀλλά τό ἠθικό αἰσθητήριο τοῦ εὐρύτατου λαϊκοῦ στρώματος δέν εἶναι βαθεῖα ἐνοχλημένο μόνο ἀπό τά παραστρατή-

ματα τοῦ ἑνός ἐπίορκου Μητροπολίτη. Καί δέν ἀπέσβεσε τήν ὀφειλή τῆς κάθαρσης, μετά τήν ἀποπομπή του (πού, δυστυχῶς, ἔγινε ἀντικανονικά καί παράνομα) ἀπό τήν ἐπισκοπική ἑπαλξη. Οἱ πολλές, διάσπαρτες, πληγές ἐξακολουθοῦν νά παραμένουν ἀνοιχτές, νά πυορροοῦν καί νά προκαλοῦν σύγκρουο. Ἡ δεσποτική διαφθορά ἐξακολουθεῖ νά ὀργιάζει καί νά διεγείρει ἐπανάσταση. Ἡ κάθαρση, πού διατυμπανίστηκε σέ ὅλους τούς τόνους, ἀπό τοὺς Ἱερούς Ἀμβωνες καί ἀπό τά παράθυρα τῆς δημόσιας ἐνημέρωσης, ἦταν ἀπλό ἀναισθητικό, πού χορηγήθηκε στίς λαϊκές μάζες, γιά νά καταπραύνει τήν ὀργή τους καί γιά νά ἀποκρύψει τό ἔλκος.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὁ πρόεδρος τῶν Συνοδικῶν ὀργάνων καί, θεσμικά, κεντρικός ὑπεύθυνος διαχειριστῆς τῆς κρίσης, τά ἔχει, κυριολεκτικά, χαμένα. Ταλαντεύεται καί ταλινίζεται στίς ἀπρόσφορες ἀντιφάσεις. Ἀλλοτε ὑπόσχεται, ἀφειδῶς, βαθεῖς τομές καί ἄλλοτε ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ κάθαρση ὀλοκληρώθηκε μέ συνέπεια.

Πρίν ακόμα τό Συνοδικό νιστέρι ἐγγίσει τό ἠθικό τραῦμα, ἀνεβάζει τόν τόνο τῆς φωνῆς του, τόσο, πού νά καταντάει ἀποκρουστικό τοίριγμα, καί καταφέρεται σέ ὅσους δέ διαθέτουν καθαρή καί ἀπροκατάληπτη ὄραση, γιά νά διακρίνουν τό σωστικό ἔργο, πού ἔκανε ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση, ἀπό τήν ἔκρηξη τῆς κρίσης ἴσαμε τό τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ.

Δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἐκδαπανηθεῖ κανεῖς σέ ἔρευνα, γιά νά διαπιστώσει τή διακίνηση τοῦ Χριστόδουλου στίς ἀκραῖες μορφές τῆς ἀντιφατικότητας. Δυό ἀποσπάσματα, ἀπό ἐπίσημα κείμενα, δημοσιευμένα στό τελευταῖο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», φωτογραφίζουν τή χαστική ἀσυνέπεια καί ἀποκαλύπτουν τό σκοτάδι, πού κυριαρχεῖ στό Συνοδικό παρασκήνιο.

Τό ἕνα ἀπόσπασμα, προέρχεται ἀπό τό ἀνακοινωθέν τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πού ἐκδόθηκε στίς 9 Ἰουλίου 2005. Σ' αὐτό διακρίνει κανεῖς, ὄχι μόνο τήν αἰσιοδοξία καί τήν ἱκανοποίηση, γιά τήν πρόοδο, πού σημείωσε τό ἔργο τῆς κάθαρσης, ἀλλά καί τήν ὀργή καί τήν ἀγανάκτηση καί τήν ἐπιθετικότητα ἐνάντια σέ κείνους, πού ἐξακολουθοῦν νά δυσπιστοῦν καί νά μεμψιμοιροῦν, ὅτι ἡ κάθαρση δέν προχώρησε καί πώς οἱ ἐπαγγελίες ἔμειναν στά χαρτιά καί στά περβάζια τῶν τηλεοπτικῶν παραθύρων.

Στό ἀνακοινωθέν αὐτό, διαβάζουμε: «Μερίδα τοῦ Τύπου ἐξακολουθεῖ νά κανοναρχεῖ τό τροπάριο ὅτι ἡ αὐτοκάθαρση στήν Ἐκκλησία τάχα δέν προχωρεῖ ἐπειδή δύο ἤδη ὑποθέσεις κατά Μητροπολιτῶν, ἀφοῦ ἐρευνήθησαν δι-

καστικά-ἀνακριτικά μέ ἐξονυχιστική διαδικασία, ἐτέθησαν στό Ἀρχεῖο μέ αἰτιολογημένη ἀπόφαση τοῦ 12μελοῦς Δικαστικοῦ Συμβουλίου, ἐφόσον καμία ἐπιβεβαίωση τῶν ἀρχικῶν καταγγελιῶν δέν ὑπῆρξε. Γιά πολλοστή φορά ἐπαναλαμβάνεται, ὅτι οἱ διαδικασίες δικαστικῆς διερεύνησης τῶν καταγγελιῶν καθ' οἰοῦνδήποτε κληρικοῦ, εἶναι σαφῶς προδιαγεγραμμένες στόν εἰδικό νόμο 5383/32, ὁ ὁποῖος καί ἐφαρμόζεται πιστά. Κάθε ἄλλη ἐκδοχή καί μάλιστα ἐκείνη πού θά ἔφτανε στήν ἀνευ ἐρεύνης τιμωρία τῶν καταγγελλομένων κληρικῶν, πρὸς ἱκανοποίηση δῆθεν τοῦ δημοσίου αἰσθήματος, θά ἦταν ἄδικη καί θά ἐπρόδιδε ἀγριανθρωπισμό. Ἡ Ἐκκλησία διαθέτει καί τή δύναμη καί τόν τρόπο νά ἐπιβάλλει τήν τάξη στά τοῦ οἴκου Της, χωρίς νά προσβάλλει τήν προσωπικότητα τῶν κατηγορουμένων, οὔτε νά παρασύρεται ἀπό ἀδέσποτες φήμες καί διαδόσεις. Ἡ δεδομένη εὐαισθησία Της ὥσ-τόσο τήν ὠθεῖ στήν ἄμεση δικαστική διερεύνηση κάθε καταγγελίας, μέ ὅση ψυχική ταλαιπωρία αὐτή συνεπάγεται ἰδίως γιά τά καταγγελλόμενα πρόσωπα».

Αὐτοθαυμαστικό, σφόδρα, εἶναι τό ἀνακοινωθέν αὐτό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Κοντολογίς, ἡ Σύνοδος τά κάνει ὅλα καλά, καί δέ δέχεται κριτική καί ἔλεγχο ἀπό κανένα.

Δέν μᾶς εἶπε, ὅμως, μέ ποιά κριτήρια ἐρευνάει τίς καταγγελίες. Ποιά εἶναι ἡ ὀπτική γωνία, ἀπό τήν ὁποία βλέπει καί ἐρευνάει τά ἠθικά πραπτώματα τῶν «φιλοχρήματων» καί τῶν «φιλήδονων» δεσποτάδων καί ποιά ἡ ἠθική βάση, στήν ὁποία θεμελιώνει τήν ἀποψη τῆς καί τήν τελική ἐτυμηγορία τῆς.

Μή βιάζεστε! Τήν απάντηση σέ τούτη τήν καυτή άπορία, θά μᾶς τή δώσει ἕνα ἄλλο άπόσπασμα, άπό ἕνα δεύτερο κείμενο τοῦ ἴδιου τεύχους τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

Τό κείμενο αὐτό εἶναι μιά «*Αἴτηση θεραπείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐνώπιον τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν δεδομένων*», ὅπως αὐτοπροσδιορίζεται καί ἔχει ἡμερομηνία 2 Ἰουνίου 2005.

Ἡ «Ἀρχή προστασίας Προσωπικῶν δεδομένων», μετά άπό ἐνδελεχή μελέτη, άποφάσισε, ὅτι, στήν περίπτωση δημόσιων προσώπων, πού κατέχουν διακεκριμένη θέση στήν κοινωνική κοινίστρα καί ἐκπληρώνουν δημόσιο λειτουργήμα, δέν ἐπιτρέπεται νά ἐμποδιστεῖ ἡ δημοσιοποίηση τῶν άποπημάτων τους, μέ τό αἰτιολογικό ὅτι οἱ πράξεις τους, ἄκόμα καί οἱ ἄπαξιωτικές τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, ἄποτελοῦν στοιχεῖα τῆς προσωπικῆς τους ζωῆς καί καλύπτονται άπό τίς διατάξεις πού προστατεύουν τόν ἰδιωτικό βίο. Ἰδιαίτερα τονίζεται στήν ἱστορική αὐτή άπόφαση, ὅτι δέν ἐπιτρέπεται νά καλυφθεῖ κάτω άπό τό μανδύα τῶν προσωπικῶν δεδομένων ἡ ἀνήθικη ζωή τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, μέ δεδομένο ὅτι αὐτοί, «οἰκιοθελῶς» καί «ἐνόρκως» ἔθεσαν τόν ἑαυτό τους σέ πειθαρχία πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνες, πού θεσπίζουν τήν ἀκτημοσύνη καί τήν άπόλητη ἀγνότητα.

Αὐτή τήν άπόφαση, πού δέ θίγει, ἄλλά στηρίζει καί ἀναδεικνύει τό Κανονικό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας, τή θεώρησε καταλυτική ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ζήτησε τήν ἀνάκλησή της, τή «θεραπεία» της, ὅπως, εἰδικά, διατύπωσε τό αἴτημά της.

Μέρος τῆς Συνοδικῆς ἐπιχειρηματολογίας ἄποτελεῖ ἡ περίπτωση Μπεζενίτη. Ἡ Σύνοδος παράτολμα, (θά ἔλεγα ἀδιάντροπα) χαρακτηρίζει τήν ὁμοφυλοφιλική ἰδιαιτερότητα τοῦ Μπεζενίτη ὡς «προσωπικό δεδομένο» καί ἰσχυρίζεται, πῶς τό κύκλωμα τῆς ἐνημέρωσης δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τό προωθεῖ στό δημοσιογραφικό ἢ στόν τηλεοπτικό ἀκροδέκτη τῆς πληροφόρησης.

Μεταφέρω τό ἀδιάντροπο άπόσπασμα:

«2. Εἰδικῶς ὡς πρὸς τά προσωπικά δεδομένα τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος, τά ὁποῖα ἔτυχον ἐπεξεργασίας ὑπό τοῦ ὡς ἄνω τηλεοπτικοῦ Σταθμοῦ καί τοῦ συγκεκριμένου δημοσιογράφου ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νά θεωρηθοῦν ὅτι "συνδέονται μέ τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος", διότι πρόκειται περί δεδομένων ἀναφερομένων εἰς αὐστηρῶς προσωπικήν (ὁμοφυλοφιλικήν) συμπεριφοράν παντελῶς ἄσχετον πρὸς τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος.

Συνεπῶς καί ἐάν εἰσέτι γίνεи δεκτόν ὅτι ὁ Μητροπολίτης εἶναι δημόσιον πρόσωπον, τοῦθ' ὅπερ ἡμεῖς ἀρνούμεθα, καί πάλιν ἡ ἐπεξεργασία (μετάδοσις) τῶν συγκεκριμένων προσωπικῶν δεδομένων εἶναι μὴ νόμιμος, διότι τά δεδομένα αὐτά δέν συνδέονται μέ τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος.

Τρομάζει κανεῖς καί συγκλονίζεται, διαβάζοντας αὐτή τή Συνοδική «ἀπαίτηση».

Οἱ βρωμιές τοῦ Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη ἄποτελοῦν δεδομένα αὐστηρῶς προσωπικῆς (ὁμοφυλοφιλικῆς) συμπεριφορᾶς καί γιὰ τό λόγο αὐτό δέν μποροῦν νά θεωρηθοῦν ὅτι συνδέονται μέ τήν ἄσκηση δημο-

σίου λειτουργήματος(!!!). Κατά συνέπεια, ὁ Μητροπολίτης μπορεί νά ἀσχημονεῖ ἀσύστολα, νά ποδοπατεῖ τοὺς ἱερούς ὄρκους του καί τίς δεσμεύσεις του, πού ἐλεύθερα καί ἐνσυνείδητα ἀνέλαβε καί κανένας νά μὴν ἔχει τὸ δικαίωμα νά ἀνασκαλέψει τίς προσωπικὲς του ἐκτροπὲς καί νά τὸν ἐγκαλέσει. Ὁ λαός, πού, μέ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο πληροφορεῖται τίς πομπὲς τοῦ τοπικοῦ Ἐπισκόπου, δεσμεύεται νά τοῦ φιλάει τὸ χέρι καί νά ὑποτάσσεται μέ κλειστά μάτια καί μέ βουλωμένα αὐτιά.

Ἄν αὕτὴ εἶναι ἡ φιλοσοφία καί ἡ Θεολογία τοῦ προέδρου Χριστόδουλου καί τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἂν αὐτό εἶναι τὸ μέτρο, μέ τὸ ὁποῖο κρίνονται καί σταθμίζονται οἱ δεσποτικές συμπεριφορές, δικαιοῦται κανεὶς νά θέσει σέ βάσανο καί τίς ἀθωωτικές ἀποφάσεις, πού ἐκδόθηκαν κατὰ τὸ τελευταῖο διάστημα. Καί νά διερωτηθεῖ, ἂν οἱ παραπομπὲς τῶν δικαστικῶν φακέλων στό Συνοδικό Ἀρχεῖο καί οἱ θριαμβευτικὲς ἀπαλλαγές τῶν Μητροπολιτῶν, πού κατηγορήθηκαν γιὰ παρόμοιες πράξεις, δέ στηρίχθηκαν στὴν πεποίθηση ὅτι «*πρόκειται περὶ δεδομένων ἀναφερομένων εἰς αὐστηρῶς προσωπικὴν (ὁμοφυλοφιλικὴν) συμπεριφορὰν παντελῶς ἄσχετον πρὸς τὴν ἄσκησιν δημοσίου λειτουργήματος*».

Νοιώθουμε κεραυνοβολημένοι ἀπὸ τὴν ἠθικὴ εὐαίσθησι (ἢ σωστότερα, ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ἀναισθησία) τῶν Συνοδικῶν. Ἀλλὰ ὁ αἰφνιδισμὸς μας δέν τερματίζει ἐκεῖ. Τὰ γεγονότα μᾶς φέρνουν καί ἄλλα κύματα συγκλονισμοῦ καί ὁδύνης.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, πού καλπάζει ἡ ἐκκλησιαστικὴ κρίση, ἀντιμετωπίζει τὴ γενικευμένη κατακραυγὴ μέ τὸ μονόλογο, ὅτι δέν μπορεῖ νά εἰσαγάγει σέ δίκη κανένα, ἂν δέν προσαχθοῦν σαφεῖς καί ὑπεύθυνες, ἐνυπόγραφες, καταγγελίες. Οἱ φήμες, πού διασπείρονται (κατ' αὐτόν) ἀσυλλόγιστα καί, συχνά, ὕπουλα, στὰ μέσα τῆς μαζικῆς ἐνημέρωσης καί οἱ δευτερογενεῖς καί τριτογενεῖς πληροφορίες, δέν ἀντέχουν στὸν ἐξονυχιστικὸ ἔλεγχο καί δέν εἶναι ἐπιτρεπτό νά ἀναγνωριστοῦν ὡς ἀδιάσειστα ἀποδεικτικά στοιχεῖα ἐνοχῆς καί νά σύρουν στὴν ὀριστικὴ καταδίκη ἔντιμους καί ἀξιοσέβαστους λειτουργούς τῆς Ἐκκλησίας. Αὕτὴ εἶναι ἡ σταθερὴ ἐπιχειρηματολογία τοῦ Χριστόδουλου. Καί μέ αὕτὴ ἀντιμετωπίζει καί τοὺς ρεπόρτερς τῶν τηλεοπτικῶν καναλιῶν καί τοὺς «μεμψίμοιρους» σχολιαστὲς καί κριτὲς τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐλῆς καί τοὺς πικροὺς καλάμους τοῦ θεολογικοῦ θεωρείου.

Αὕτὴ εἶναι ἡ σταθερὴ, ἀμυντικὴ διαιλεκτικὴ τοῦ Χριστόδουλου, πού φτάνει (συχνότατα ἐμπλουτισμένη μέ ἐκρηκτικὴ ἐπένδυση) στοὺς σταθμούς τῆς ἐνημέρωσης. Στὴν πρώτη τῆς ἀνάγνωση, εὐλογοφανὲς καί ἀνεπιφύλακτα ἀποδεκτὴ. Ἰκανὴ νά ὑπερφαλαγγίσει τὴ νέφωση καί νά ξεκουράσει τοὺς προβληματισμένους ἀποδέκτες τοῦ δημοσιογραφικοῦ θορύβου. Ὡστόσο, μιά προσεκτικότερη ἐπεξεργασία τῶν περιεχομένων τοῦ ὀγκωδέστατου φακέλλου τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαφθορᾶς ἀνατρέπει αὕτὴ τὴν εἰκόνα καί ἀποδεικνύει τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο ἀνακόλουθο καί ἀνέντι-

μο. Γιατί πιστοποιεί, ότι οι σκληρότερες, εύρυγώνιες καταγγελίες έναντιόν των έπιόρκων ρασοφόρων, των Έπισκόπων και των Πρεσβυτέρων, έχουν κατατεθεί έπίσημα, σέ διάσκεψη τής όλομέλειας του ίεραρχικού Σώματος, από τόν πρόεδρό του, δηλαδή από τόν Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο.

Μάλιστα, ό Χριστόδουλος, κατά τίς δημοσιογραφικές του έμφανίσεις ισχυρίζεται, ότι δέν υπάρχουν υπεύθυνες καταγγελίες, ένώ ό φάκελλος τής Έρεας Συνόδου καταβαρύνεται μέ τίς καταγγελίες, πού έξαπέλυσε, δημόσια, ό πρόεδρος Χριστόδουλος.

Όλοι θά θυμούνται, ότι στίς 18-19 Φεβρουαρίου 2005 συνεδρίασε, σέ έκτακτη Συνέλευση, ή Έκκλησία τής Ελλάδος. Κατ' αυτή τή συνεδρίαση, ό Χριστόδουλος, έντρομος από τή δημοσιογραφική απόκάλυψη και έπεξεργασία των δεσποτικών σκανδάλων, τόλμησε μιά δειλή, αλλά άρκετά άποσαφηνιστική αύτοκριτική. Προσδιόρισε τίς πληγές. Καί φόρτωσε σέ όλόκληρο τό σώμα τήν εύθύνη τής θεραπείας.

Μεταφέρω τό σχετικό άπόσπασμα του μακροσκελέστατου λόγου του:

«Πρίν προχωρήσω τή σκέψη μου θά ήθελα νά αναζητήσω μέσω μιās είλικρινούς αύτοκριτικής τίς εύθυνες μας για τήν όλη κατάσταση, πού έχει δημιουργηθί. Δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι είναι άδικο νά γενικεύονται τά πράγματα και νά έμφανίζεται όλη ή Έκκλησία ως άποτελουμένη από κληρικούς διεφθαρμένους και έπιλήσμονες των ύποχρεώσεων και καθηκόντων των. Άνάλογη ύπήρξε και ή άγόρευση στη Βουλή του πρ. Προέδρου κ. Άπ. Κακλαμάνη τό έσπέρας τής 9-2-05 κα-

τά τήν όποία διεκήρυξεν ότι πιστεύει ότι δέν είναι όλοι οι δικαστικοί, ούτε όλοι οι ίερωμένοι διεφθαρμένοι, αλλά ένα μικρό ποσοστό των. Καί αυτή βέβαια είναι ή αλήθεια. Τήν έχουν έπαναλάβει και ώρισμένοι σοβαροί σχολιαστές και άρθρογράφοι των ήμερών. Η μεγάλη, ή συντριπτική πλειονότης των κληρικών μας όλων των βαθμών είναι σοβαροί και αξιόλογοι άνθρωποι, μέ βαθειά έπίγνωση τής άποστολής των και μέ μεγάλη προσφορά στό λαό μας. Τό ίδιο ισχύει και για τους Έεράρχες τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, πού έργάζονται φιλότιμα και άποδοτικά, ίεραποστολικά και αύτοθυσιαστικά και έχουν προικοδοτήσει τίς τοπικές των κοινωνίες μέ έργα πολιτισμού και αγάπης, πού εύεργετούν διαχρονικά τό λαό μας. Όμως, όπως άποδεικνύεται, ύπάρχουν σέ όλες τίς βαθμίδες κάποιοι κληρικοί πού έχουν προδώσει τήν ίερή άποστολή των, ή έχουν συμπεριφερθί κατ' έπιταγήν των έπιληψίμων άδυναμίων των. Δύο είναι τά βασικά άδικήματα των κληρικών αυτών: ή φιληδονία και ή φιλαργυρία. Καί θά πρέπει νά παραδεχθίμε πώς σέ κάποιο βαθμό είμαστε όλοι ένοχοι, γιατί, από ό,τι φαίνεται, άνεχθήκαμε αυτές τίς καταστάσεις, όπου ύπάρχουν, έφ' όσον τίς γνωρίζαμε, πού έχουν διαβουκολήσει τίς συνειδήσεις και έχουν έκθέσει πρόσωπα και τόν ίερό θεσμό, πού ύπηρετούμε. Είμαστε υπεύθυνοι διότι από μία κακώς έννοούμενη πρόνοια για άποσόβηση μείζονος σκανδαλισμού του λαού, άποσιωπήσαμε ένοχες συμπεριφορές πού έφθασαν στη δημοσιότητα και προκάλεσαν ίσοπεδωτικά για τήν Έκκλησία και ύποτιμητικά για τους κληρικούς

σχόλια. Είμαστε υπεύθυνοι όσοι όχι μόνον έπροστατεύσαμε, αλλά και άνεχθήκαμε νά υπάρχουν στην τοπική μας Έκκλησία κληρικοί άσυνεπείς προς τήν άποστολήν των και μετατρέψαμε τίς Μητροπόλεις μας σέ θερμοκήπια άθλιοτήτων. Είμαστε υπόλογοι διότι ό-χυρωθήκαμε στον νομικό τύπο και άγνοήσαμε τήν ουσία από πρόνοια μή και παρανομήσουμε ή μή και άδική-σουμε τυχόν θύματα τεχνολογικών μεθοδεύσεων και άποκαλύψεων...».

Αυτά κατάγγειλε έπίσημα, άνάμεσα σέ πολλές άλλες έπικριτικές άναφορές του, ό κ. Χριστόδουλος. Άραγε, θά ύπάρξει νηφάλιος άναγνώστης αυτού του κειμένου, πού θά τολμήσει νά άμφισβητήσει τόν καταγγελτικό χαρακτήρα αυτών των άναφορών; Θά βρεθεί άνθρωπος, πού θά άναθαρρύσει νά ύποστηρίξει, πώς ό Χριστόδουλος δέν γνωρίζει άπολύτως τίποτα για τά πρόσωπα και για τίς πράξεις της διαφθοράς και ότι δέν προχωρεί τίς διαδικασίες της άποκάθαρσης του άρχιερατικού και του ιερατικού σώματος, γιατί δέν έχει στά χέρια του έπαρκή και πειστικά ντοκουμέντα και γιατί φοβάται μήπως άδικήσει ή μήπως διασύρει, άπρόσεκτα, κάποιον άξιουσέβαστο λειτουργό της Έκκλησίας;

Άπό τή στιγμή, πού οί άρχιεπισκοπικές έπισημάνσεις κατατέθηκαν στό έπίσημο βήμα της Ίεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος, σφραγίστηκαν και έπισημοποιήθηκαν οί καταγγελίες.

1) «Όπως άποδεικνύεται ύπάρχουν σέ όλες τίς βαθμίδες κάποιοι κληρικοί πού έχουν προδώσει τήν ιερή άποστολή των».

2) «Δύο είναι τά βασικά άδικήματα των κληρικών αυτών: ή φιληδονία και ή φιλαργυρία».

3) Μητροπολίτες μετέτρεψαν τίς Μητροπόλεις τους σέ θερμοκήπια άθλιοτήτων.

4) Όλα τά μέλη της Ίεραρχίας είναι υπεύθυνα, γιατί «άπό ό,τι φαίνεται, άνέχθηκαν αυτές τίς καταστάσεις, όπου ύπάρχουν, έφ' όσον τίς γνώριζαν, ότι έχουν διαβουκολήσει τίς συνειδήσεις και έχουν έκθέσει πρόσωπα και τόν ιερό θεσμό, πού ύπηρετούν».

Οί κατηγορίες αυτές άναφέρονται σέ δέσμη όλόκληρη άποπημάτων και ήθικών παρεκτροπών. Είναι σαφείς. Διατυπωμένες από τό έπισημότερο βήμα, πού διαθέτει ή Έκκλησία της Ελλάδος. Και από τό φορέα της κεντρικής διοικητικής εύθύνης.

Και τό μεγάλο έρωτηματικό, πού προκύπτει: Διερευνήθηκαν οί καταγγελίες αυτές, σέ πλάτος και βάθος; Τό σύνολο των μελών της Ίεραρχίας, πού έγιναν οί πρώτοι, υπεύθυνοι άποδέκτες των σοβαρότατων καταγγελιών, έσπευσαν νά ζητήσουν έξηγήσεις και συμπληρωματικές πληροφορίες από τόν άγορητή πρόεδρο του Σώματος; Ζήτησαν νά μάθουν ποιοί είναι οί έπίσκοποι Έπίσκοποι, πού έμπλέκονται στό κύκλωμα της διαφθοράς και ποιοί έκείνοι, πού μετέτρεψαν τίς μητροπολιτικές τους αύλές σέ θερμοκήπια άθλιοτήτων, δηλαδή σέ διαφθορεΐα; Και στή συνέχεια, όταν έκλεισε ή αύλαία της Ίεραρχίας και ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος άναγκάστηκε, κάτω από τή γενικευμένη κατακραυγή, νά άσχοληθεΐ μέ τά έκκλησιαστικά σκάνδαλα, υπήρξε, έστω και ένας Συνοδικός Σύνοδος, πού άπήτησε από τόν πρόεδρο Χριστό-

δουλο νά καταθέσει επίσημα τὰ ἐπιβαρυντικά στοιχεῖα, πού τόν ἀνάγκασαν νά μιλήσει μέ τέτοια ἔμφαση καί μέ τέτοια ἔνταση στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας; Κάθε τόσο, αὐτά τὰ μέλη τῆς Συνόδου, τὰ βουβά καί ἄτολμα, ἐξαπέλυαν ἀνακοινώσεις καί ἐκκλήσεις, νά προσέλθουν, ὅσοι κατέχουν στοιχεῖα ἐπιβαρυντικά καί νά τὰ καταθέσουν στή Σύνοδο ἢ στούς διορισμένους ἀνακριτές. Καί δέ βρέθηκε ἓνας νά ἀπαιτήσῃ ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο νά διευκρινίσει τίς πολλαπλές καί βαρύτατες καταγγελίες του καί νά ἀποκαλύψῃ τίς ταυτότητες τῶν ἐνόχων, πού μέ τίς ἰδιαιτερότητές τους καί τήν προκλητική συμπεριφορά τους ἐνοχοποιοῦν ὅλα τὰ ἡγετικά πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἐκθέτουν τόν ἴδιο τό Συνοδικό θεσμό;

Ἔτσι διαβάζαμε στά δημοσιογραφικά ρεπορτάζ, ὅτι δέν προσήλθαν μάρτυρες κατηγορίας. Καί, γιά τόν ἓνα καί μοναδικό αὐτό λόγο, ἀπαλλασσόταν ἀπό κάθε κατηγορία, ὁ ἓνας μετά τόν ἄλλο, οἱ κατεστιγμένοι καί κατασπιλωμένοι τοῦ Συνοδικοῦ θιάσου. Ἡ φαρσοκωμωδία τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἐπαναλαμβανόταν πάντοτε μέ τούς ἴδιους πρωταγωνιστές καί μέ τήν ἴδια πλοκή καί κατέληγε στό ἴδιο «αἴσιο»(!!!) τέλος.

Καί τό παράξενο, ἦ, ἀκριβέστερα τό ὑποπτο, εἶναι ὅτι σέ καμμιά περίπτωση δέν παρενέβη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά καταθέσῃ τή δική του μαρτυρία ἢ νά ἀποσαφηνίσει, ὅτι ὅσα κατέθεσε ἐπίσημα κατά τή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ περασμένου Φεβρουαρίου δέ φωτογράφιζαν κάποιον ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς, πού βρέθηκαν περιστασιακά, κατηγορούμενοι, τοῦτο τό καλοκαίρι,

μπροστά στό Συνοδικό Δικαστήριο, ἀλλά τόν τάδε καί τόν τάδε, πού ἔχουν ξεφύγει τήν ἀρπάγη τοῦ ἀνακριτικοῦ μηχανισμοῦ καί παρακολουθοῦν, ἀπό κάποιο κρησφύγετο, τή δημοσιογραφική λαίλαπα καί, τήν ἐνδεχόμενη, δικαστική παραπλάνηση. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ χτεσινός καταιγιστικός κατήγορος, ντυμένος, πιά, τόν παραφουσκωμένο μανδύα τῆς ὑποκρισίας, ἐβγαίνει καί αὐτός στή δημοσιά τῆς παραπαληροφόρησης καί τολμοῦσε τό παράτολμο. Νά ἰσχυριστεῖ, ὅτι ἡ ἐπιχείρηση τῆς αὐτοκάθαρσης ὁλοκληρώθηκε μέ κάθε εὐσυνειδησία καί ὅτι δέν ἐμφανίστηκε κανένας ἀξίопιστος μάρτυρας, νά καταθέσῃ, μέ λόγο γνώσης καί μέ κύρος ἀδιαμφισβήτητο, σέ βάρος κάποιου ἀνώτατου λειτουργοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί νά πανηγυρίσει τήν «ἐντιμη»(!!!) ὁλοκλήρωση τοῦ ἔργου τῆς αὐτοκάθαρσης καί τήν ἀπόδοση στά ποίμνιά τους ὅλων ἐκείνων, πού ἡ «ἀνέντιμη»(!!!) δημοσιογραφία ἐπιχείρησε νά σπιλώσῃ καί νά διασύρῃ μπροστά στά ἀνοιχτά τηλεοπτικά παράθυρα.

Οὔτε γάτος, οὔτε ζημιά. Τέλος καλό, ὅλα καλά.

Ἄν εἶναι δυνατό νά παγιδευτεῖ ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, τό ἀνήσυχο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, σ' αὐτό τό σκηνοθετημένο ἱερό-ἦ, μᾶλλον, ἀνίερο-καθαριστήριο!

Τό ἀπροσδόκητο, καταληκτικό ἀποτέλεσμα τῆς δυναμικῆς, δημοσιογραφικῆς εἰσβολῆς στά ἀρχιεπισκοπικά καί στά ἐπισκοπικά «ἄδυτα» καί, ἀντίστοιχα, τῆς ἀγχωμένης, ὑποπτης καί ἀδικίωτης δραστηριοποίησης τῶν κεν-

τρικῶν φορέων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, μέ στόχο τήν ἐπικάλυψη τῶν σκανδάλων καί διάλυση τοῦ νέφους τῶν ἐπικρίσεων, ἦταν πῶς τό πρῶτο καί ἀδιαμφισβήτητο «θερμοκήπιο ἀθλιότητων» ἀποδείχτηκε πῶς εἶναι ἡ Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν, πού κατευθύνεται καί ἐμπνέεται ἀπό τόν κ. Χριστόδουλο.

Τά περιστατικά, οἱ ἀπανωτές καί ἀδιάψευστες καταγγελίες καί οἱ πλάγιες σκοτεινές καί παρασκηνιακές μεθοδεύσεις, πού στή ροή τῶν πραγμάτων ἀπομυθοποιήθηκαν, ὅλα αὐτά τά λεπτομερειακά πλάνα τῆς φαρσοκωμωδίας τῆς αὐτοκάθαρσης, ἔφεραν στήν ἐπιφάνεια, τό θλιβερό γεγονός, ὅτι, ὅπωςδήποτε, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος «μετέτρεψε τήν Ἀρχιεπισκοπή του σέ θερμοκήπιο ἀθλιότητων». Μέ δεδομένη τήν πραγματικότητα, ὅτι ὁ δημοσιογραφικός φακός δέν ἀνακάλυψε ὅλους τοὺς σκανδαλοποιούς τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς καί μέ διαπιστωμένη τήν ἱκανότητα ἀρετῶν «κουσουριασμένων», νά καμουφλάρωνται καί νά διακινεῖνται στήν παρασκιά τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αἵγλης, πρέπει νά ὁμολογηθεῖ, ὅτι ὁ κατάλογος τῶν ὀνομάτων, πού αἰφνιδίασε καί ἀπασχόλησε τήν κοινή γνώμη, δέν εἶναι οὔτε μικρός, οὔτε ἄχρωμος. Μέ ἐλάχιστες, ἐλαχιστότατες ἐξαιρέσεις, ἡ συντριπτική πλειονότητα ἐκείνων, πού παρήλασαν-μέ τό στίγμα τῆς ἐνοχῆς-ἀπό τά τηλεοπτικά παράθυρα, εἶναι ἀναστήματα τοῦ Χριστόδουλου καί μέλη τοῦ ἐπιτελείου του.

Θυμηθεῖτε τά ὀνόματα καί ὑπολογίστε τό εὖρος καί τή χωρητικότητα τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ «θερμοκηπίου» Θεόκλητος Κουμαριανός. Τό πολυαγαπη-

μένο πνευματικό τέκνο τοῦ Χριστόδουλου. Ὁ νυχθήμερος παραστάτης καί ὁ ἐμπιστος σύμβουλος στήν ὁποιαδήποτε ἀρχιεπισκοπική πρωτοβουλία.

2. Μητροπολίτης Πειραιῶς Καλλίνικος. Ὁ πνευματικός πατέρας τῆς ἀδελφότητας τῆς Χρυσοπηγῆς καί τοῦ Χριστόδουλου.

3. Μητροπολίτης Παντελεήμων Μπεζενίτης, ὁ προνομιούχος ἀποδέκτης τῆς εὐνοίας τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πού, γιά νά τόν βοηθήσει νά μετατεθεῖ στή Μητρόπολη Ἀττικῆς, ἀποτόλμησε νά πλαστογραφήσει ψηφοδέλτια.

4. Σεραφεῖμ Κουλουσουσας, ὁ προϊστάμενος τοῦ ἰδιαίτερου Γραφείου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί συγκάτοικός του στό ἀρχιεπισκοπικό μέγαρο, πού, σέ κατάσταση ὀργῆς, πέταξε τά ράσα του στά μούτρα τοῦ Χριστόδουλου καί βγῆκε ἔξω νά ζήσει τή ζωή του.

5. Ἰάκωβος Ἀρμένης, ὁ ἀρχιμανδρίτης, πού διορίστηκε, προνομιακά καί εὐνοιοκρατικά, ἀπό τό Χριστόδουλο στή θέση τοῦ Γραμματέα «παρά τῷ Ἀρχιγραμματεῖ» τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὅλοι αὐτοί, ἄνθρωποι τοῦ στενοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ περιβάλλοντος, πρόσωπα, πού εἶχαν καί ἔχουν μετοχή στά κέντρα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀποφάσεων, προβλήθηκαν στή δημοσιότητα, ὡς καρποί τοῦ κεντρικοῦ θερμοκηπίου ἀθλιότητων, πού εἶναι ἡ Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν. Καί, δυστυχῶς, δέν εἶναι οἱ μόνοι. Ἡ «διαφήμιση»(!) τῶν δειγμάτων δέν κάλυψε τή σύνολη παραγωγή. Ἀπέδειξε, ὅμως, πῶς ἡ αὐλή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου ἐκτρέφει «ἀθλιότητες».

ΕΤΣΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΤΑ ΞΕΧΝΑΜΕ

Τὸ τέλος Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1996 ἐκοιμήθη, μετὰ ἀπὸ πολλές περπότειες καὶ δοκιμασίες καὶ μετὰ ἀπὸ πρωτόγνωρες καὶ συνεχεῖς διώξεις ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση, ὁ σύγχρονος ἅγιος, ὁ μαρτυρικὸς Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κυρὸς Θεολόγος. Ἐφυγε ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ καὶ ἔλαβε τὴν προσήκουσα θέσιν του κοντὰ στὸ θρόνο τοῦ δικαιοκρίτη Θεοῦ, ἐνῶ τελοῦσε ἀκόμη ὑπὸ τὸ ἀνυπόστατο, ἀντικανονικὸ καὶ ἄθλιο «Ἐπιτίμιο Ἀκοινωνησίας», ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιβάλει, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους δυὸ ὁμοιοπαθεῖς συνεπισκόπους του, ἡ διοικούσα Ἐκκλησία.

Κατὰ τὴν ἐξόδια ἀκολουθία τοῦ Γέρον-

τα μέγα πλῆθος πιστῶν Χριστιανῶν «ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός» εἶχε καταλάβει τὴ Λάρισα ἀπ' ἄκρου σὲ ἄκρο. Ὁ Ναός, ὁ περίβολος χῶρος, οἱ γύρω δρόμοι καὶ οἱ πλατεῖες εἶχαν κατακλυστεῖ. Ἡ μόνη, ποὺ ἔμεινε «ΑΚΟΙΝΩΝΗΤΗ» μπροστὰ στὴν πνευματικὴ αὐτὴ λαοθάλασσα, ἦταν ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἀντικανονικὰ τοποθετηθεὶς «ἐπιχώριος» Μητροπολίτης «ιδὼν τὸν σεισμόν καὶ τὰ γινόμενα» ἔφυγε θορυβημένος μετὰ τίς συγκινητικὲς αὐτὲς ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους καὶ βρέθηκε κάπου στὴ νῆσο Σαλαμίνα.

Παρὼν καὶ μιὰ ἄλλη σύγχρονη μορφὴ ἁγίου Ἐπισκόπου, ὑψηλοῦ πνευματικοῦ ἀναστήματος, ὁ Γέροντας Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου Ἰωάννης. Ὁ ταπει-

Τώρα, ὁ Χριστόδουλος, περπατάει καὶ διακηρύττει μέ καύχηση, πὼς ὁ ἴδιος δέν εἶναι «μέρος τοῦ προβλήματος». Πὼς, μέ δική του πρωτοβουλία ἡ κάθαρση προχώρησε σημαντικὰ καὶ προχωρεῖ μέ διακριτικότητα καὶ ἀδέκαστη κρίση. Καὶ πὼς, ἡ ἐπιμονὴ τῆς δημοσιογραφίας νά ἱστορεῖ σκάνδαλα, εἶναι κακόβουλη εἰσβολὴ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας στὰ ἀπόρρητα προσωπικά δεδομένα τῶν ἡγετῶν στελεχῶν Της, ποὺ ἐπιχειρεῖται μέ μοναδικό στόχο τὴ μείωση τοῦ ἐπισκοπικοῦ κύρους καὶ τὴν ἀπώθηση τῆς Ἐκκλησίας στὸ περιθώριο τῶν κοινωνικῶν

καὶ πολιτιστικῶν ἐξελίξεων.

Αὐτὰ ἰσχυρίζεται. Ἀλλά, ἴσαμε σήμερα, δέν ἔχει καταθέσει τὰ στοιχεῖα, ποὺ τὸν ἀνάγκασαν, στίς 18 Φεβρουαρίου 2005, νά ἐξαγγεῖλει, μπροστὰ στή συναγμένη Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τίς τρομακτικὲς καταγγελίες του.

Καὶ δικαιοῦται ὁ καθένα μας νά ἀμφιβάλλει, ἂν αὐτὰ τὰ στοιχεῖα θά τὰ καταθέσει στὸ ἐγγὺς ἢ στὸ ἀπώτερο μέλλον.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

νός αὐτὸς Δεσπότης ἔσυρε τὰ γεροντικά καὶ ἀσθενικά του βήματα, γιὰ νὰ καταθέσει τὸν ἀδελφικὸ ἀσπασμὸ καὶ τὸ δάκρυ τῆς ἀγάπης του στὸν ἀγαθὸ Ἐπίσκοπο Θεολόγο. Προέστη μάλιστα καὶ τῆς ἐξόδιας ἀκολουθίας. Ἐκεῖ, καὶ οἱ φέροντες τὰ «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» Μητροπολίτες Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος καὶ Ἀττικῆς Νικόδημος, γιὰ νὰ συμπροσευχηθοῦν καὶ νὰ ἀποχαιρετήσουν καὶ αὐτοὶ τὸ συνεξόριστο καὶ ὁμοιοπαθῆ ἀδελφὸ καὶ συλλειτουργό τους. Γιὰ τὴ συμμετοχὴ αὐτὴ τοῦ Δεσπότη στὴν ἐξόδια ἀκολουθία μὲ τὴ σύμπραξη τῶν «ἀκοινωνητῶν»! Ἀρχιερέων καὶ χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ «ἐπιχώριου» Μητροπολίτη, εὕρισκομένου κάπου στὴ Σαλαμίνα καὶ μὴ ἐμφανισθέντος, ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία μὲ πρωτόγνωρη ταχύτητα ἄσκησε δίωξη καὶ ὁ ἅγιος Σιδηροκάστορ κλήθηκε σὲ ἀπολογία μὲ τὴν κατηγορία τῆς καταφρονήσεως ἀποφάσεων τῆς Ἱεραρχίας κ.ἄ. Ἰδοὺ τί ἀναγράφει τὸ ἐγκλητήριο ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μὲ ἀριθ. Πρωτ.2627 καὶ ἡμερομηνία 4 Σεπτεμβρίου 1996:

«Πρὸς

Τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην

Σιδηροκάστρου κ. Ἰωάννην

Εἰς Σιδηροκάστρον.

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Συνοδικῇ ἀποφάσει, ληφθεῖση ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 27ης παρππεύσαντος μηνὸς Αὐγούστου ἐ.ἔ καὶ κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 2627/26.8.1996 ἐγγράφου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου, δὶ οὗ καταγγέλλεται ἡ ὑμετέρα Σεβασμιότης ἐπὶ ἀντικανονικοῖς παραπτώμασι, παρακαλοῦμεν ὅπως ἐντὸς εὐλόγου προθεσμίας παράσχητε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ διευκρινήσεις

καὶ πληροφoρίας ἐπὶ τῶν ἀποδιδoμένων ὑμῖν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν, ἡγoουν ὅτι κατὰ τὴν ἐν Λαρίσῃ ψαλεῖσαν τῇ 3ῃ Αὐγούστου ἐ.ἔ. ἐξόδιον ἀκολουθίαν τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου κυροῦ Θεολόγου (Πασχαλίδη), συνεπράξατε μετ' Ἀρχιερέων τελoύντων ὑπὸ τὸ ἐπιτίμιον τῆς «ἀκοινωνησίας», μετασχόντες τῆς ἀκολουθίας δίχα τῆς πρὸς τοῦτο κανονικῆς καὶ κυριαρχικῆς ἀδείας τοῦ ἐπιχωρίου Ἀρχιερέως.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, κατασπαζόμενοι(!!) τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης».

Ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ καὶ βεβαιώνεται ἡ ἀκρίβεια τοῦ ἀντιγράφου μὲ τὴ σφραγίδα καὶ τὴν ὑπογραφή τοῦ τότε ἀρχιγραμματέα τῆς Συνόδου Ἐπισκόπου Διαυλείας Δαμασκηνοῦ Καρπαθάκη. Στὸ ἐπακολουθήσαν δὲ κατηγορητήριον καὶ τὴν ἐπίδοθεῖσα στὸ Δεσπότη κλήση ἀναφέρεται κατὰ λέξη «ἐπὶ κατὰ συρροὴν καταφρονήσει τῆς ἀπὸ 20. 10. 1994 ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας...» καὶ περαιτέρω στὰ ἴδια ἔγγραφα ἀναφέρεται, γιὰ τὴν θεμελίωση τοῦ ἀποδοθέντος κανονικοῦ παραπτώματος, παραβίαση «τῶν Ἱερῶν Κανόνων Ι' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, Β' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ Θ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου».

Ἐγκυρο ἐκκλησιαστικὸ περιοδικό, ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν τῶν τραγικῶν συμβάντων, διατύπωνε στὶς στήλες του τὸ παρακάτω σχόλιο, τὸ ὁποῖο καὶ μεταφέρουμε κατὰ λέξη: «...Οἱ Κανόνες αὐτοί, ἂν τοὺς διαβάσει κανεῖς ἀναφέρονται ἀποκλειστικὰ σὲ τιμωρημένους μὲ τὴν ἔσχατη κανονικὴ κύρωση τοῦ ἀφορισμοῦ. Καὶ ὁ ἀφορισμός, ἀφοῦ σὲ αὐτὴ τὴ βάση θέλει νὰ στηρίξει τὴν κατηγορία ἢ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιβάλλεται, κατὰ τὴ σα-

φή έπιταγή τής παραγ. 3 τοῦ άρθρου 6 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τής Ἐκκλησίας (Ν.590/1977), μέ αύξημένη πλειοψηφία τών 2/3, ὄχι τών παρόντων Μητροπολιτῶν, ἀλλά τοῦ "ὄλου ἀριθμοῦ τών μελῶν τής Ἱεραρχίας". Κατὰ τὸ οἰκεῖο ὁμῶς πρακτικὸ τής Ἱεραρχίας τής 20. 10. 1994 ἐψήφισαν ὑπὲρ τοῦ «Ἐπιτιμίου Ἀκοινωνησίας» 39 Μητροπολίτες ἐπὶ συνόλου 77 ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολιτῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπαιτούμενου ἐλάχιστου ἀριθμοῦ τών 51 Μητροπολιτῶν (77X2/3=51).

Κατὰ συνέπεια τὸ "Ἐπιτίμιο Ἀκοινωνησίας", τὸ ὁποῖο ἀναρμοδίως ἐπιβλήθηκε στοὺς τρεῖς Μητροπολίτες ἀπὸ τὴ Δ.Ι.Σ., δὲν ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία, ὅπως ἐσφαλμένα γίνεται δεκτὸ μέ τὸ κατηγορητήριον, γιατί δὲν συγκέντρωσε τὴν ἐπιβαλλόμενη αύξημένη πλειοψηφία τών 2/3 "τοῦ ὄλου ἀριθμοῦ τών μελῶν τής Ἱεραρχίας" καὶ ἐπομένως τὸ ἀποδιδόμενο παράπτωμα στοὺς ἐγκαλούμενους Μητροπολίτες γιὰ παράβαση τών παραπάνω Ἱερῶν Κανόνων (Ι', Β' καὶ Θ') πού, ὅπως ἀναφέρθηκε, ἀναφέρονται σὲ μόνον τὸν ἀφορισμό, στηρίζεται σὲ ἀνυπόστατη ἀπόφαση τής Ἱεραρχίας. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τραγικὸ σφάλμα καὶ οἱ ἀναλαβόντες τὴ διενέργεια τών ἀνακρίσεων Μητροπολίτες κινδυνεύουν νὰ ὑποπέσουν στὸ ἀδίκημα τής παραβάσεως καθήκοντος κατὰ τὸν κοινὸ ποινικὸ νόμο. Ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸ μιὰ θλιβερὴ πτυχή στὴν ἐξέλιξη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος».

"Ὅμως σὲ κάποιο σημεῖο διακόπηκαν οἱ ἀνακρίσεις καὶ δὲ συνεχίστηκε ἡ διαδικασία. Θέλουμε νὰ πιστεύουμε ὅτι αὐτὴ ἡ κατάληξη ἦταν λύση ἀνάγκης καὶ ὄχι προῖον ἀγαθῆς βούλησης. Καὶ τοῦτο, γιατί στὴν πορεία τής ἐκκλησιαστικῆς δίκης θὰ ἐπίθετο ἐπὶ τάπητος καὶ τὸ θέμα

τῆς κανονικότητος τών «ἐπιτιμίων» καὶ τὸ θέμα τῆς νόμιμης ἐπιβολῆς τους.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ: Ὁ σοφὸς ἱεράρχης, ὁ Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου Ἰωάννης, ἐγκατέλειψε τὰ ἐγκόσμια καὶ ἤδη εὐρίσκεται στὰ σκηνώματα τοῦ Οὐρανοῦ. Εἶχαμε τὴν τιμὴ καὶ τὴ χαρά, ἀλλὰ καὶ τὸ μεγάλο προνόμιο, νὰ σταθοῦμε κοντὰ στὸ Γέροντα στοὺς ἀγῶνες του γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ ἀγία του ψυχὴ, ἀπαλλαγμένη τώρα ἀπὸ τὶς πικρίες καὶ ἀπὸ τὶς μικρότητες τοῦ κόσμου τούτου περιίπταται στὸ θρόνον τοῦ Δίκαιου Κριτοῦ. Ἐμεῖς προστρέχουμε καὶ πάλι κοντὰ του μέ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπλήρωσης τεσσάρων ἐτῶν ἀπὸ τὴν κοίμησή του. Καὶ γράφουμε τὶς ὀλίγες αὐτὲς γραμμὲς ὡς ἀπόσταγμα τῆς καρδιάς μας καὶ ἀπὸ βαθὺ σεβασμὸ στὴ μνήμη του.

"Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴν τὰ ξεχνᾶμε... Καὶ κυρίως γιὰ νὰ μαθαίνουμε ποιοὶ ἄγιοι Ἐπισκοποὶ καὶ μέ ποιά ἀνύπαρκτα κατηγορητήρια διώκονται, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ ἰδιόρρυθμες συμπεριφορὲς καὶ οἱ ἰδιαιτερότητες μερικῶν ἐπιβραβεύονται.

Σύν.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

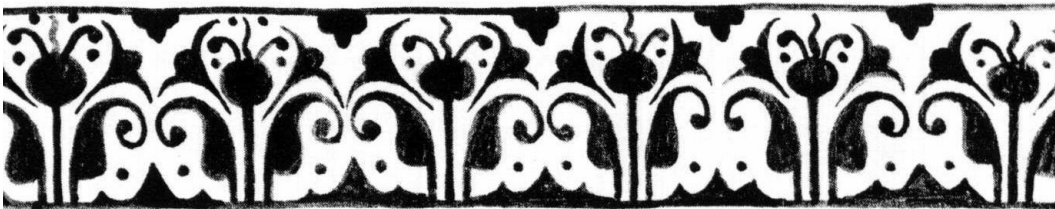
ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

«ΤΙΣ ΠΤΑΙΕΙ;...»

“Όλοι μας ζήσαμε τὰ τραγικά καὶ θλιβερά γιὰ τὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μας γεγονότα στὶς ἀρχές τοῦ ἔτους, πὺ διανύουμε, παράλληλα μὲ ὅσα ἀνάλογα ἐκτυλίχθηκαν στὸ χωρὸ τῆς δικαιοσύνης. Καὶ γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦμε μία λέξη τῆς ἐπικαιρότητας, ὅλοι μείναμε ἔντρομοι καὶ ἔκπληκτοι μπροστὰ στὸ, κυριολεκτικά, σαρωτικὸ «ΤΣΟΥΝΑΜΙ», πὺ ξέσπασε στὴ ζωὴ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι μόνο.

Οἱ σεισμικὲς δονήσεις, καὶ μάλιστα τόσων ὑψηλῶν βαθμῶν Ρίχτερ, τὶς ὁποῖες βιώσαμε καὶ γιὰ τὶς ὁποῖες πονέσαμε καὶ κλάψαμε, ἔπρεπε νὰ ἀποτελέσουν τὴν αἰτία καὶ νὰ δώσουν τὴν ἀφορμὴ νὰ καταλάβει ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας ἡγεσία καί, ἐπὶ τὸ ὀρθότερο, νὰ καταλάβουμε ὅλοι μας, τὸ μετασεισμικὸ τσουνάμι πὺ ἀσφαλῶς θὰ ἦταν τὸ ἀναγκαῖο ἐπακόλουθο αὐτῶν τῶν τρομακτικῶν δονήσεων.

Δὲ θὰ ἦταν σκόπιμο καὶ λυσιτελὲς καὶ μᾶλλον θὰ καταντοῦσε ἀνιαρὴ ἐπανάληψη νὰ ἀναφερθοῦμε καὶ πάλι στὰ συγκεκριμένα σοβαρὰ γεγονότα, πολλὰ τῶν ὁποῖων, ὅπως παρουσιάσθηκαν, δὲν εἶχαν προηγούμενο στὸν ἱερὸ χωρὸ τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀπλῶς θὰ ἐστιᾶσουμε τὶς ἀναφορὲς μας

σὲ μερικὲς γενικὲς καταστάσεις καὶ σήμερα ἐπιγραμματικὰ θὰ τὶς ἐπισημάνουμε.

Κραυγαλέες ιδιόρρυθμες συμπεριφορὲς ἀκόμη καὶ μεγαλόσχημων κληρικῶν μὲ σοβαρότατες ἠθικὲς καὶ οἰκονομικὲς παραμέτρους. Δημιουργία περιβαλλόντων καὶ αὐλῶν μὲ λαϊκοὺς καὶ κληρικούς, τοὺς ὁποῖους συνόδευε ἡ ὄχι καλὴ μαρτυρία καὶ ἡ ἀποστροφή τοῦ πληρώματος. Κοσμικότητες καὶ δημοσιότητες μὲ ἀπαράδεκτες κοσμικὲς προβολὲς καὶ ἀνεπίτρεπτες φιλόδοξες ἐπιδιώξεις, πὺ ἀλλοίωναν τὸ γνήσιο ὀρθόδοξο φρόνημα. Προωθήσεις σὲ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα κληρικῶν μὲ ἰδιαίτερες συμπεριφορὲς καὶ μὲ ὄχι συνεπῆ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ, ὅπως αὐτὰ προβάλλονταν κατὰ πλησμονὴ ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν κοσμικὴ δημοσιογραφία, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐπισημες δηλώσεις καὶ ἀναφορὲς ἐκκλησιαστικῶν καὶ μὴ παραγόντων ἀκόμη καὶ Ἱεραρχῶν, εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ θλιβερά φαινόμενα τοῦ σύγχρονου ἐκκλησιαστικοῦ μας βίου.

Καὶ μπροστὰ στὶς ἰσχυρὲς αὐτὲς σεισμικὲς δονήσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες διαφαινόταν μὲ μαθηματικὴ βεβαιότητα τὸ τί θὰ ἐπακολουθοῦσε, πῶς ἀντιδρούσε ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας διοίκη-

ση; Καί κάτι τὸ σπουδαιότερο. Πῶς ἀντιμετωπίσαμε τὰ γεγονότα αὐτὰ ὅλοι ἐμεῖς καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ὡς ἐκ τῆς θέσεως, τοῦ ἀξιώματος καὶ τοῦ κύρους των εἶχαν ιδιαίτερη ὑποχρέωση καὶ προέχουσα εὐθύνη νὰ παρέμβουν καὶ νὰ σταματήσουν αὐτὸ τὸν κατήφορο;

Ἡ Ἱεραρχία στὸ σύνολό της ἐγνώριζε αὐτὲς τὶς θλιβερὲς καταστάσεις καὶ ἀπρακτοῦσε. Ἀδρανοῦσε καὶ ἀδιαφοροῦσε. Βλέπετε καὶ τὴν ὁμολογία τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου γιὰ σφάλματα δικά του καὶ τῆς Ἱεραρχίας στὴν περίφημη τελευταία συνέντευξή του σὲ τηλεοπτικὸ κανάλι. Καὶ δὲν ἀναφερόμεθα στοὺς πρωταγωνιστὲς

αὐτῶν τῶν φαινομένων, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι «ιδόντες τὸν σεισμόν καὶ τὰ γενόμενα» συνέπρατταν ἐκόντες-ἄκοντες, σ' αὐτὲς τὶς τραγικότητες μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο. Καὶ ὄχι μόνο σ' αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ σὲ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι, ἐνῶ στὶς κατ' ἰδίαν συζητήσεις τους τὰ ὁμολογοῦσαν ὅλα, μὲ δάκρυα πολλάκις στὰ μάτια, καὶ θλίβονταν γι' αὐτὲς τὶς καταστάσεις, ὅμως τὶς ἀνέχονταν. Καὶ δὲν ἐδειχναν μόνο τὴν παθητικὴ τους ἀνοχή, ποὺ πρόδιδε καὶ ἔλλειψη σθένους, ἀλλὰ συμμετεῖχαν μὲ τοὺς πρωταγωνιστὲς τῶν σκανδάλων σὲ τελετὲς καὶ πανηγύρια καὶ ἀλλαχοῦ «ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς»!

Παπα-Γιάννη

Ἔμαθες τά μαντάτα; Τό δημοτικὸ Συμβούλιο τῆς Ὑδρας μᾶς ἔβαλε τά γυαλιά. Ἀρνήθηκε νὰ δεχτεῖ τὴν πρόταση, γιὰ τὴν ἀπονομὴ τοῦ τίτλου τοῦ ἐπίτιμου δημότη στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, ἐπειδὴ τὸν θεωρεῖ ὑπόλογο γιὰ τὰ πολλά καὶ μεγάλα σκάνδαλα, πού συγκλονίζουν τὴν Ἐκκλησία.

Καί, μετὰ, σοῦ λενε, ὅτι ὁ λαὸς ἀδιαφορεῖ.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ἴσως ἄραγε δὲν προέβλεπαν τὸ ἐπερχόμε-
νο κακὸ ἀποτέλεσμα καὶ δὲν ἐβάρυνε
τὴν ἀρχιερατικὴ τους συνείδηση ἡ
μεγάλῃ ζημιᾷ, ποὺ γινόταν στὸ τα-
λαίπωρο ποίμνιο, ποὺ γνώριζε ὅλες
αὐτὲς τὶς ἐξωεκκλησιαστικὲς συμπε-
ριφορὲς τῶν ποιμένων του; Καὶ τὶς
γνώριζε πολὺ καλὰ, ἔστω καὶ ἂν ἡ
ἐκκλησιαστικὴ του ἡγεσία ἐπίστευε
ὅτι ὁ λαὸς κοιμᾶται. Καὶ κάτι τὸ ἰδι-
αίτερο. Πῶς τὸ ἄντεχε ἡ ἀρχιερατικὴ
τους συνείδηση νὰ βλέπουν τοὺς τα-
λαίπωρους κατώτερους κληρικούς, νὰ
ὑποβάλλονται στὴ βάσανο νὰ θέσουν
τὴν ὑπογραφή τους «*ὑπὲρ τοῦ ἀμέμ-
πτου βίου τοῦ ποιμενάρχῃ τους*» σὲ
περιφερόμενες φυλλάδες, ὅχι αὐθόρ-
μητα ἀλλὰ καθ' ὑπαγόρευση καὶ καθ'
ὑπόδειξη; Καὶ ἀντὶ νὰ καταδικάζουν
μὲ ἀποτροπιασμό αὐτὲς τὶς εὐτελε-
στικὲς μεθοδεύσεις, βλέπαμε νὰ ἀποδέ-
χονται τὶς ἐπαίσχυντες ἐνυπόγραφες
«*αὐθόρμητες*» δηλώσεις στὶς «*Συνό-
δους*» καὶ στὶς «*Ἱεραρχίες*», ὡς γνήσια
ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ὑπὲρ τῶν ἐμπε-
ρίστατων ἀδελφῶν τῶν συνεπισκό-
πων!

Τὰ ἴδια βέβαια ἰσχύουν καὶ γιὰ
τοὺς πνευματικούς ἐκείνους «*καθη-
γητὰς καὶ διδασκάλους*», τοὺς ὁποί-
ους ἡ πολιτεία ἐτίμησε μὲ πανεπιστη-
μιακοὺς θεολογικοὺς τίτλους καὶ δι-
πλώματα, ὅχι μόνο γιὰ ἐπίδειξη καὶ
βιοπορισμό, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πρόσθετη
ὑποχρέωση νὰ κηρύσσουν καὶ νὰ με-
ταφέρουν στὸν πιστὸ λαὸ τὸν ὀρθό-
δοξο θεολογικὸ λόγο καί, ὅχι κινού-
μενοι ἀπὸ διάφορες σκοπιμότητες καὶ
ιδιοτελείες, νὰ ἀντιπαρέρχονται, ἂν
μὴ καὶ νὰ ἐνισχύουν τὰ παραπάνω
θλιβερά φαινόμενα μὲ τὸ λόγο καὶ τὴ

γραφίδα τους, ἐνῶ ἔβλεπαν νὰ κλυ-
δωνίζεται τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας
ἀπὸ τὰ σοβαρὰ σκάνδαλα τῶν ποιμέ-
νων της.

Καὶ τέλος ἡ αὐτὴ εὐθύνη βαρύνει
καὶ τὰ ὑγιᾶ ἐκεῖνα μέλη τοῦ σώμα-
τος τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε ὡς μεμονωμέ-
να ἄτομα εἴτε ὡς μέλη «*Ἱεραποστολι-
κῶν Ὁργανώσεων*», τὰ ὁποῖα πονοῦν
μὲν βλέποντας αὐτὸ τὸ κατάντημα,
ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος σιωποῦν καὶ
δὲν ἔχουν τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμη
νὰ ὑψώσουν ἔντονη καὶ γενναία φω-
νὴ διαμαρτυρίας πρὸς τὴν ἐκκλησια-
στικὴ διοίκηση καὶ ἡγεσία καὶ νὰ
ἁξιώσουν καὶ νὰ προβάλουν ὡς ἐπι-
τακτικὸ αἶτημα νὰ παραμένει ἡ Ἐκ-
κλησία μας «*ἀγία καὶ ἁμωμος, μὴ φέ-
ρουσα σπίλον ἢ ρυτίδα ἢ τί τῶν τοιού-
των*».

Εἶναι καιρὸς, πρὶν ἀκόμη σημειω-
θοῦν οἱ ἐπερχόμενες σεισμικὲς δονή-
σεις, οἱ ὁποῖες ἴσως νὰ εἶναι καὶ ἰ-
σχυρότερες μετὰ τὴν πλήρη ἀποτυχία
τῆς κάθαρσης, νὰ προλάβουμε τὸ νέο
«*ΤΣΟΥΝΑΜΙ*» ποὺ μέλλει καὶ πάλι
νὰ ξεσπάσει κατ' ἀκολουθία τῶν σει-
σμικῶν αὐτῶν δονήσεων. Καὶ ἡ πρό-
ληψη αὐτὴ εἶναι καθήκον ὅλων μας.
Εἶναι ἱερὴ ὑποχρέωση ὅλων μας. Εἴ-
ναι σοβαρότατο μέλημα ὅλων μας.
Καὶ ἐὰν δὲν προλάβουμε τὸ νέο αὐτὸ
τσουνάμι, γιὰ ὅσα πρόκειται νὰ ἐπα-
κολουθήσουν, ἡ εὐθύνη θὰ βαρύνει
ὅλους μας. Πρωτίστως ὁμως καὶ κυ-
ρίως τὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ πνευ-
ματικὴ μας ἡγεσία. Καὶ τότε στὸ ἐ-
ρώτημα «*Τίς πταίει;*» ἡ ἀπάντηση θὰ
εἶναι μία: Ὅλοι μας καὶ ἕκαστος κατὰ
τὸ δικό του μερίδιο.

Ὁ Σχολιαστής